

Sygn. akt II UK 495/13

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku A. C.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.
o składki,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 marca 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 maja 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 maja 2013 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. oddalił apelacje A. C. i Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, I Oddział w P. od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 10 października 2012 r., którym zmieniono decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w P. z dnia 31 marca 2011 r. tylko w ten sposób, że nie stwierdzono zadłużenia ubezpieczonego z tytułu nieopłaconych składek na własne ubezpieczenie społeczne z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej za okres od maja do sierpnia 1998 r. oraz na ubezpieczenie pracowników za maj 1998 r. Sąd Apelacyjny ustalił, że składki za okresy wymienione w wyroku Sądu pierwszej instancji uległy przedawnieniu, a istniejące zobowiązanie do zapłaty obejmuje roszczenia nieprzedawnione.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w części oddalającej apelację, z wnioskiem o jego uchylenie w tej części oraz o

uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i poprzedzającej go decyzji ZUS i orzeczenie co do istoty sprawy albo o uchylenie zaskarżonego wyroku w części objętej skargą kasacyjną i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...), została oparta na podstawie naruszenia art. 33 ust. 1 i 2, art. 34 w związku z art. 36 ustawy z dnia 25 listopada 1986 r. o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 1989 r. Nr 25, poz. 137 ze zm.) w związku z § 14 ust. 1 i § 35 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1990 r. w sprawie wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne (Dz.U. Nr 7, poz. 41 ze zm.).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego polegającego na „notorycznym ustalaniu przez ZUS zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek pomimo braku rzeczywistych podstaw faktycznych i prawnych do tego typu praktyki”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie zagadnień, które określił jako istotne zagadnienia prawne. Podana przez skarżącego przyczyna wniesienia skargi kasacyjnej nie odpowiada jednak warunkom, które w judykaturze przyjmuje się jako powołanie się na przyczyny kasacyjne ujęte w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżący powinien wywieść i uzasadnić problem prawny w sposób zbliżony do obowiązującego przy przedstawieniu zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.). Wymagany jest także ścisły związek merytoryczny i logiczny przedstawionego zagadnienia prawnego ze sprawą objętą skargą oraz z ustalonym w niej stanem faktycznym, a zarazem niezbędność oczekiwanej odpowiedzi dla rozstrzygnięcia sprawy (por. np.

postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203 oraz z dnia 27 maja 2010 r., III CZP 32/10, niepubl., III CZP 10/09, z dnia 17 kwietnia 2009 r., niepubl. z dnia 17 listopada 2009 r., III CZP 85/09, niepubl.). Powołanie się na „notoryczne ustalanie przez ZUS zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek pomimo braku rzeczywistych podstaw faktycznych i prawnych do tego typu praktyki” nie ma żadnych cech zagadnienia prawnego.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).